

pentru

MINTE, ANIMA SI LITERATURA.

Nr. 6.

MERCURIU, 16. FEBRUARIU

București 29. Ianuarie 1855.

Domnul meu!

Atît în domeniul literaturii cît și în orî ce actî atingatorî de progresulî sciințificu, imî pare ca orî cine are libertatea d'a-și espune, pe cît cunoscînțele ilu permite, opiniunea sa. De astî drep-tî ne bucuram azîtâzi mai multî de cît de orî care altî; el este mai multî saî mai puținî fara sgomotî, și nu neodihnește pe aceia ce ar voi sa înece resunetulî saî. Afara de acêsta, ômenî care sînt reprezentanții acestor spețe de ideî, prin convențione saî chiar prin natura lor, catîndî a fi imparțiali, trebuie să priîmêsca observaționele fie-caruia, a le analiza, ale controla, și în urmă a le combate sau accepta, dupâ cumî li se pare absurde saî raționabile. — Adeverulî mai totî d'anna triumfâ în asemenea caze; — să observîm însâ cî fie-care și-lî pôte interpreta în favorulî saî, și cî numai o mînte cîptâ și abnegatîre pôte vedea acea ce egoistulî, saî o mînte slabâ, nu a cuge-tatî a esamina; mai adaogâ încâ cî în multe circumstanțe trebuie să sacrificîm ôrecumî ade-vîrulî luîndî în considerare atîtea alte necesitâți urgente care, prin propria lorî naturâ, devinî însuperabile.

Știu, Dlî meu, cî mai totî romînulî posedâ astî mînte cîptâ și sînătîsâ: — prudența lui lî a fîcutî să trêca, cu fruntea seninâ, peste opt-spre-zece seculî de crime și sînge. Luîndî credințâ despre acêsta, și despre imparțialitatea, ce vâ ca-rasterizâ, cutez a vâ adresa cîtc-va observa-tiunî, pe care nu le am socotitu fîrâ folosî a le face.

În sciințificulu D-vîstra Jurnalî, cî mai în tîte scrierile esite din mina unui eruditî Transilvanîcî, se observâ în genere acea-sî limbâ, o limbâ fîrte grea de întelesî pentru Muntenî, și ch'aru

pentru aceia care sînt luminați. Construcțiunea cu totul latinâ, si mai germanâ, ce dau fraseloru, vorbele noî ce voiți a introduce, și pe care, cî tîndî a le latiniza, nî crutați de locî geniulî limbei romîne, stilulî, modulî d'a esprima ideile, care consistâ într'o aglomerare de zicerî asupra cîrora trebuie a cugeța multî timpî ca să le gîsești sim-nificarea, tîte acestea contribuie a arunca pe ro-mînî în confuziune, a-și despica mîntea duî ore ca să 'nțelegâ, o pagina și pentru cei mai multî a esî cu capulî obositî dupâ astî lecturâ, fara sa li pututu întelege nici o idee; — și tîte astea, Dlî meu, numai din cauza limbîi, care însâ se numește totî romînâ!

De vom cîta acum să aflam care este cîuza acestî neîntelegere între fiî de acea-sî patrie, o vom gîsi-o lesne: negreșitî cî astî limbâ nu este a țîranulî transilvîneanî, fiind cî lui î este totî așâ de streinâ ca și Muntenilor și Moldovenilor; numai eruditulî dar a putulî face să i se dea acêsta formâ. Și care a fostî mobilulu care a îm-pinsu pe eruditulî a prefera o limbâ atît de de-partata de acea de dincoia de Carpați? . . . Ade-vîrulî? Frumosulî? Folositorulî? Pedantismulî saî Orgoliulî?

Dar apoi o limbâ poate fi adevîratâ numai pe cît timpî își respectâ sigilulî ce secolii aî imprimatî cu putere asupra formei și esistenței sale; cînd însâ, sub pretestulî d'a-și lua unî caracterî mai determinatî, și a-si reintineri vigorea își desprețî geniulî saî propriî, consacratî de timpî și de autorî ôre cumî însemnati, atunci degenerâ și cade în obscuritate. A reforma o limbâ nu va să zicâ a o transforma; prin a o radicaliza nu se 'nțelega a o latiniza, cîcî acêsta n'arî fi de cît o parodie, o copie coruptâ și falsâ, care n'arî face de cît sa piarzâ din tinerețea și adevîrulî primi-

tivă. Adevărul dar nu poate să existe acilea, ci într-o apropiere modestă și prudentă de numa-limbă, într-o amonie stabilită în spiritul general al limbii, în respectarea geniului său particular, a naturii sale speciale, și a timpului care, influențându-o, i-a prestabilită orecum forma, și i-a făcut o a doua mamă a sa primitivă.

Dar dacă cu toate acestea adevărul ar fi în partea D-văstră, dacă argumentele v'ar fi necontrolabile și impuțore, ceea ce negreșit nu lipsește, am putea noi ore să găsim acilea folositorul care rezultă din ori ce adevăr? Dta singur imi vei răspunde că nu. — Cât pentru prezent lucrul e așa de evident, în cât n'are trebuință de probare: românul în genere, afară de puținii erudiți, nu înțelege limba D-văstră, ba nu numai atât, dar, auzindu-o, crede că e streină; — și apoi tocmai azi tăzi e timpul ca să nu ne putem înțelege cu poporul român? . . . Cât pentru viitor, dacă cestiunea se prezintă sub un aspect mai dificil, nu este însă mai puțin hotărâtoare: totii popoli au cătată a-și cultiva limba, și gramaticii au răspuns la dorințele lor până atunci când geniul, renunzând la imaginațiunea și arta, a consacrat limba prin operele sale, lăsându-i câmpul liber d'a se perfecționa d'aci înainte, avind însă totu d'anna prezinte tipul ce-i a imprimat el. Așa fu Dante în Italia, și mai cu sémă Malerb în Franța, după care limba merse perfecționându-se, fără însă să piarză din vedere caracterul ce-i dedese el. — De ce să nu fie și la noi totu astfel? După bărbații celebri ca Eliade, Bălcescu, Bolintineanu, Alesandri, și alii alții ce au scris opere însemnate în limba patriei ce trebuie să facem noi ore? Să conservăm limba consacrată prin autoritatea operelor lor, și să nu facem de cit a o înavuși și a o perfecționa din zi în zi.

Dacă însă, neobservind aceste considerațiuni, imi veți zice că limba D-văstră va aduce în viitor un mare folos, spuneți-mi unde ar trebui să caut frumosul? Căci în adevăr, limba D-văstră poate fi prea raționabilă și cea mai esactă după regulile limbistice, dar Poezia ar muri cu dinsa, populu după sute de ani ar ajunge s'o înțelegă, și prin urmare paguba ar fi mai mare de cit câștigul. Evidența e așa de mare în cazul acesta în cât, numai de am fi prea departe împinsii de opiniatritate, i am putea contesta adevărul. Luați sublimatele Doine ale lui Alesandri, melancolicele

cânturi ale lui Bolintinenu, siliți-vă a le reproduce în limba și stilul D-văstră, dați-le forma ce ați adoptat, și veți vedea atunci dacă poezia nu va muri mai înainte d'a ajunge la finele întreprinderii. Poezia D-lui meu, și prin urmare frumosul, more când limba este făcută prin calcul, când e plină de asperitate; ea cere armonie, voluptate, dulceta și vignore; cere o limbă flexibilă și armonioasă, care să potă deveni eco sentimentelor și aspirațiunilor sale, prin care să-si potă esprima farmecul și amorul, alegrața sau desparerea; — altfel ea rămâne sterilă, de și poate ar fecunda în imaginațiunea acelor ce n'vane s'ar nevoi a căta mizloce d'a ne spune aceea ce simtu. Dindu-i limba D-văstră, poezia n'ar face de cit să revibre fără resunetu, să-și inee vocea mai înainte d'a intona unu cântec, o doină care ne a ușurat de atitea ori durerile inimii și agitațiunile spiritului nostru.

De am căta acum să atribuim cauza acestei diferințe pedantismului, nu știu dacă ar trebui să rămăim multu timp asupra acestei idei. — Pedantismul este starea cea mai de plinsă a spiritului uman, și nu poate fi de cit rezultatul unui studiu superficial, unei minți nesănătoase, sau al unui naturalu copilărescu; eruditul transilvănenu însă a știut totu d'anna a-și susține demnitatea, și a cătată numai folositorul, fără a-și face fală de meritele lui; prin urmare astă supozițiune, așa de aplicabilă în alte părți, acilea nu-și are locul.

Cu toate acestea, D-lui meu, mă îndoiesc că orgoliul a contribuit multu la acesta: ați pretinsu potă a ve prochiema o dată ca primi reformatori ai limbii, și n'ați voit, se vede, a adopta pe aceea a Moldovenilor sau a Muntenilor, ca să aveți pe a D-văstră proprie, și să nu potă nimeni a vă răpi meritul ce noi vi-lu dam cu totă sinceritatea. Dar asta tendință sau ambițiune, cum veți voi a o numi, imi pare cu totu contrarie spiritului prudent al românului: el nu a cătată nici o dată a-și trimbița numele cu pompă, ci în tăcere, s'a gândit numai la binele și folosul patrii sale. A ne pierde în controverse limbistice, a avea în vedere numai cunoștințele și orgoliul nostru, a ne respecta nici unul din prevelegete limbii, și a striga cu fală dreptate unuia sau celuilaltu, pe când poporul, a eu proprietate voim a o răpi, geme în ignoranță, ecăsta nu va să zică orgoliu, nu va să zică a servi patria. Orgoliul este arma necesară a demnității individuale, trebuie însă nimicită

cand e vorba pentru binele comun; altfelu ne pierde, și multe spirite slabe au ajunsu acilea, crezënd ca va avea unu meritü prochiemindu-și orgoliulü in fața națiunii.

Astfelü, Diu meu, daca orgoliulü personalü va fi inițiatorulü acestei limbü ne 'nteläsä de opt milioane de romini, atunci sacrificati-lü pentru folosulü publicü, și dupä cum vați unitü inima, unți-vä și limba cu frați Munteni și Moldoveni!

Treceți-mi, Dle, observațiunile ce-mi permiseiü a vä face, și care pöte că nu sint destul de solide; ginditi-vä numai care a fostü mobilulü ce m'a impinsü a vä scrie despre acësta, și observați daca tendința mea nu este d'a face sä se 'ntelega prin limbä națiunile ce sint de acela-și singe. Am socotitü că prin acësta am putea da unu mai mare sboru literaturii nöstre, a vändü opt milioane de romini care sä ne 'ntelägä și că atunci am scäpa d'o ne'ntelegere irationalä care nu aduce de cit desgustulü, și care contra balanță örecum progresulü ce am putea face. Și astä idee, de nu va fi bine susținutä, celü puținü pare ca este dréptä: omeni erudiți și generosi äü speratü că vor ajunge a cunfunda într'una diferitele limbü ale Europei, și astfelü sä faca sa prospere lumea într'unü modü gigantic; — ideea lor fu dréptä, dar färä mizloce de realizatü. Noi insä siii aceluia-și nume, ce avem chiarü azitazi aceea-și limbä, și care diferä numai in stilü și câteva forme particulare, mai trebuie öre sä ezitäm multü timpü asupra acestei probleme? . . Mizlöcele sint, apare inițiatorulü, și soluțiunea va fi aflatä!

Priimește, Dle, salutările mele, rămaindü alü
Dtale ca frate C. Boerescu.

M E R S U L U

Romaniloru pentru resbelulu lui Ulpiu Traianu
cu Decebalu.

Cu oäöre dedicatu Dnei Marta de Fogorasi
in Lipova.

Fetiori eroi ai Romei,
Stindardulu s'au naltiatu!
Si 'n campulu bataliei,
Ve aretati la lume
Ca toti senteti romani,
Si demni de-alu vostru nume.

Cutremuru la dusimani!

Romule scola!
Vina 'n bataia,
La strangepoti!
Arculu loru sböra,
Spad'a loru taia,
Neamicii toti!

Domicianu in lupta,
De Dacia-i batutu!
Si Roma, spad'a crunta,
O da ei de tributü!
De-atunci noi in cea tiëra.
Avenu prinsu, frati parinti,
Carii 'n sclavia amara,
Plangu lacrime ferbinti!
Susu o romane!
Sa stergi tributulu —
Rusia ta!
Din mani dacëne
Pe-ai tei cu scutulü
Cearca-ai scapa.

Traianu Romei propune,
Ca Dacia-i de stersu!
Si-a da lumii minune,
In lupta e de mersu!
Poporulu se aduna,
Mai marii in senatu;
Ca Dacia s' apuna,
Toti dréptu au judecatu
Ce e mai tare,
Ca si unirea,
Unui poporu?!
Pentru 'njugare,
Asta i lovirea
Tiraniloru!

Romanii ca si vulturi,
La lupta au plecatu;
In cale n'afra tiermuri,
Ei töte-au resturnatu!
Traianu sta la bataia,
Cu-ai sei croi soldati:
Vesmentulu seu 'si taia,
Si léga vulnerati!
Nu vinu din lupta,
Far' de-a invinge
Neamicii lorü!

Laurea multa,
Ei vreau a stringe
Romanilor!

Stindardulu susu se pórta,
Romanii i-au urmatu!
Sa véda lumea tóta,
Ca ei au triumfatu!
Si Dacia se plange,
Ruina c'au cadíutu.
Si Decebalu se 'nfrange,
Cauda tíera si-au perdutu!
Daculu sa péra,
De-a nostra mana,
De pre pamentu!
Péra o téra,
Asia pagana,
Si din mormentu!

At. Marienescu.

ДЕПАРТЪ.ЛЪ БЪНИ СТОДЕНТЪ

Adio царь аматъ, велъ жънъ амалатъ,
Nimôz vastъ maicstroasz mâtz d'elche inspiratъ!
Adio! te lasz du doliz, du dârpéri, du s'ôferingz.
Prostîgîzî, ôii vitregî, dragz, renegadî ôarz kre-
dingz.

Фхрîи, сирте inferna, аюстадî кзезьторî,
Ceni de trъdъri infame, ръi fâimoni denpъdъtorî;
Цî аз проблематъ есîstîнда, те аз корънтъ, те аз
vîciatъ;

Цî аз сôжнîатъ сжъ'дî vîrциъ, карменî 'дî аз
профанатъ.

Фрънтеа 'дî ларъ нîи сжъеръ, пр-а de tîmîzръ
пъlгъ,

Прîи vîgînte mezîre, de'mbecîlî e пълтвîгъ;
Брадъ'дî таре е дî ландъри, вравъра 'дî с'а vîmîгъ,
Шî din gloria стръвъвъ, dîn търîри че аз берîгъ
N'ôдî a remacs devâgъ ларî, трофеe d'antîkîgate,
Че прîи а лор vъdъvîe, матîларе, verъetate,
Ддî реvîатъ въръvдîа, ддî ре'vîe demnîgatea,
Те джаркъ de влестете, ддî джнъгъ лашîgatea.
Adio царь шартîръ, тîреасъ джцензурîатъ!
Кжнтъ imus de ресîгларе, пжжадî, козътвъ дж-
трîстатъ!

Недîгори 'дî vîнъ кз арте, нестръ тîранî аспîрандî,
Сържîи нîи леакоръ врадъвъ, сжънъ къ ддî
сжънтъ амандî;

Ижнъ кжнд 'дî о venî vîне, ижнъ 'î фаче ар'пîоаре,
Кжнд дж своръ 'дî пайъ de градîи, те veî razîa
de coаре,

Шî, аквîлъ d'алтъ датъ, zî pretîншîлор консордî,
Джнезадîлор тъi оаснедî, калтвчîлор че 'n канъ
пордî;

Къ ентî ôia Romîи маждре, фîдангата лэî Mîхаî;
Къ ромжъвлэî dai мажа 'дî негръ джнезъвъ vъdъvîаî;
Къ Карълэî дî лашî вра, дîспреvъл че'дî iоспîра,
Шî 'î рvîи маска джне фадъ спре а пжматî конспîра.
Adio 'дî zîкъ, сжънтъ царъ! Не хотаръ 'дî джлэvîгъ,
Цжжогъсъръгъ пжмжгъ, 'дî сакръ, пжмжгъгъ
мълъ ферîгîе!

Шî 'n ценъке ла пîчîоаре'дî, дж фадъ лэî Dзмнезъ,
Ддî vрезъ с'ажънîи рецîнъ, сô те кжнте зп Орфеъ
Съ'дî аî фрънтеа тогъ сенîнъ нîи се пордî кжзвîи
de флорî,

Penôite 'n тоатъ ora de ôîи vзvî, че о с'адорî;
Се pedalî ôîчелор тале сîнтîментеле матере;
Се ле 'пведî а ôî пвдîче, ва се пз се маî простерне,
Се ле коvîvîvî къ сжнтъ веле, къ сжнтъ роze
джтре флорî;

Се ле фачî а ôî нîи demne, dîнгîлî джцерамî vîнорî;
Се vнепгîи попоръ'дî шаре съ'а сжътенгîи de сь-
ферîнде,

Се 'нпачî черге de партîде, дîферîтеле кр'дîнде;
Се консолîzîлîв'ртатеа, се джпардîи егалъ дрегатеа,
Се ре 'нченî vîада' дî стръвъвъ, съ'дî прокламîи
vманîгатеа;

Шî ка 'n tîмпîи чеî трекъдî, кокетъ, пîе, ромжъ,
Се тогъ dâндî, се тогъ съръдî, сîlendîdъ челестъ
жжъ!

Adio нîи дака соартеа ддî резервъ тогъ рîгоаре,
Дака ôîи тъi пжтерпîчîи пз с'оръ лашîна de coаре
Дака тъ воîв ре'пжвърна! Къ чîнчî анî джвътржнîгъ,
De veî ôî тогъ лънджîгъ джара mea джлче менîгъ:
Факъ вжвъла Dзмнезъ, на орфанъ ръгъчîгоръ;
Се стръватъ тогъ дърîи стреîне, нîи къ доръла тъз
се торъ! . .

Февр. 1854.

G. D. Вернескъ.

LA MORMENTUL VERGINEI ANNA MIHALI.

Celu ce primavéra trece prin campia
Unde mii de flori i ridu cu bucuria:
Spuneti-mi n'allege raritate ôre,
Maia lui candu rumpe, cea mai suava flóre?

Iata ah! si mórtea, cu palite fetie,
Candu trecu campia cea de teneretie,
Pe-acea flóre, carea multu odoru ni-a datu,
Din sinulu natiunei tristu o-a seceratu!

Toti ursitei tale compatimimu Sóra!
Candu apusa viatiái chiar in aurora; —
Insa estmodu trece pe-aripi inmortale,
Spirtulu la eterna-si patria geniale. — — —

Aiba-si mangaierea toti ai tei de-a casa,
Cumca loru Dieimea estmodu lé gatasa:
S'aiba 'n dóne patrii: 'n Ceriu si pre pamentu,
Cate-o flóre rara; — dulce 'ncantamentu!

Alcum loculu între Baito si Bradu,
Candu primi-si pe Augustulu nostru Imperatu*)
Monumentu fiintiei talle se redica,
Prea curendu apusa, trista florica!

I. R.

E C L O G ' A IX.

Seau Moeris

Licida. Moeris.

L. Дн къръз, Мерис, те дъци
Саз те дъци къръз чегате?

M. O, Licido, ч'ам ажънс,
Че маре недерентаге!

Ка се поатъ на съ зикъ
Нескаре стръини виклені:

Але поастрѣ сѣнт ачестѣа,
Ешици афаръ моштені!

Тристі акъта ш'а виъсади
Ши непорокоши, кѣм веzi,

(Бар де нъ лѣар фолосі)
Ле дък лор ачештіа еzi.

L. Авзисем, къ Мепалка
Тоте локъріле сазе,
Де внде 'нчен а скъдѣ

Джашеле, пльъ ла вале,
Пль' ла фадіи чеі вѣтрѣи,
Пль' ла локка д'адънат,
Кѣм тоте лѣа кѣштігар
Пріи кѣнтѣк ші фазерат.

M. Весте-а фост кѣ-адѣвѣрат,
Ши о весте форте вѣпъ,
Дѣсѣ фазерѣа че поате
Дѣнтре арте кѣнд рѣскъпъ?
Нѣ поате маі мѣат а фаче,
Де кѣт поате, кѣнд пріменше
Поръшѣлѣ вѣдѣтрарматъ,
Кѣнкъ вѣлгарѣа сосеште.
Де нѣ маіар фі сѣнс о чоаръ
Дінтр'ѣи горѣи гѣрѣи.
Се нѣ'нчен кѣ жѣдекаръ,
Чи се рѣшѣлѣс одіхнѣи,
Де нѣмѣ сѣнѣа че се фак;
Ши де нѣ маіар фі-арѣгат,
Нѣл' акѣм ерам ші ес
Ши Мепалка дѣнроуат.

L. Пѣдѣи де нѣ фѣ де о дарѣ,
Че грозьвѣе кѣшлѣлѣ?
Тоат'а поастрѣ мѣжѣіаре,
Мепалко і кѣ тѣи' рѣнѣлѣ?
Чіне-ар кѣнт'а десѣре Ніпѣе?
Чіне-ар сѣмена'н огор?
Саз акѣта чіне-ар фаче
Дѣтѣрѣ верде пре ісвор?
Саз ачѣле вѣерскѣи чіне?
Кѣре фѣртѣи лѣам рѣнѣи,
Кѣнд ла десѣлгарѣа поастрѣ,
Амаріла, аі пріаіт.

'Тігіре пльъ че вѣл,
(Сѣкѣр е дрѣшѣл), нѣште мѣі,
Ши сѣлѣ і-дѣ ла аѣл;
Есѣ вѣи дѣи дѣнтре еі;

Сѣлѣ ачѣсѣлѣа 'нпрогѣлѣ,
Ши форте вѣне пріменше,
Ка мѣіи се нѣи дѣшѣлѣлѣ;
Дѣ кѣ корѣл, те нѣзеште.

M. Ба маі вѣи' ачѣла кѣнтѣк,
Че лѣи Варо л'аі кѣшгар,
Мѣкар нѣ ера де нѣи
Нѣчи де сѣлѣлѣлѣ лѣарат.
Варо, о! нѣмѣле тѣл!
(Дѣар дѣнѣ Маутѣа зѣл!)
Маутѣа де Крѣмона
Прѣа апроѣе сѣраса.)
Варо, о! нѣмѣле тѣл

*) Vedi Gazeta Nr. 63. 1852.

- Пън' ла чер ші пън'ла стеле
 Дън'цад' вор леведеле,
 Къ гласъри ші персъреле.
- L. Флорі де тисъ дін Кірнеа
 Роіі тѣ се нъ ле сѣгъ,
 Сътърате де чігіе
 Віеді оіле ла стрѣнгъ,
 Дичене, де аі, те роу,
 Де аі чева де кѣнтат;
 Ші пре тіне Мъселе
 Спре кѣнтаре т'аз кемат.
 Ам ші ех віерсѣрі дестѣле,
 Ші пре тін пѣсторіі вор
 А тѣ пѣті къс поетъ,
 Мъкар къ нъ ле кред лор.
 Нече лѣкрѣ пентрѣ Варо,
 Нечі де Чіппа вреднік фак,
 Че пѣтаі кѣт сісіеск
 Дѣтрѣ леведе гѣнсак.
- M. Тот ачаста вреѣ ші ех,
 Ші'н тіне тѣкѣнд гѣндеск
 Оар' пѣтѣ'лапі німері;
 Е зп кѣнтек воереск.
 Віно 'нкоаче, Галатеа,
 Че жок поді дн апъ с'аі?
 Ла поі е-акѣт прітѣваръ,
 Поді еарѣ ла тіеі се даі.
 Късѣца постр'о зѣвреште
 Плонѣла ші віда де віе.
 Батъ внда ріпеле,
 Тѣ віно, чеді пасъ діе.
- L. Тот ачелеа, ч' астѣ поанте,
 Че не сеніѣз ам кѣнтатѣ;
 Нѣтѣрѣла дн діѣ амінте,
 Дар кѣвінтеле ам вігат.
- M. Даѣні, че те тінѣнезі,
 Кѣт стелеле-акѣт рѣсар?
 Еатъ стеаза къ трекъ,
 Ача' стеа е-а лѣі Кесар.
 Кѣнд ачестѣ стеа домпеште,
 Атѣнчеа пѣлгаріѣла аре;
 Осгенеала лѣкрѣлѣі —
 Грѣѣ ші віа дін дестѣла аре.
 Рѣсѣдеште, Даѣні, пері
 Пре сама пеноділор;
 Ачешті'аз обічнѣіг
 А кѣлеце родѣл лор.
 Тѣшнѣла тоате тисѣвеште
 Пън' ш'адѣчереа амінте;
 Зі'ле 'нтрѣці ам пегрѣктъ,

- Шгіі, ка прѣок, маі дѣаінте
 Дн фѣлѣр ші дн кѣнтат;
 Акѣт тоате леам вігат.
 Поате къ лѣші ам възѣт,
 Гласѣла дѣкѣ т'а лѣсат.
 Ачестеа фіѣ дестѣла;
 Кѣнд Мепалка дела тѣнше
 Ва вені, дѣі ва кѣнта
 Маі фрѣтосе ші маі тѣлте.
- L. Тѣ пріп кѣнтат прелѣмѣншгі
 Дѣлчеа пострѣ десѣтаре;
 Пентрѣ тін' аз дѣчетат
 Ші вѣнтѣла ші лата таре.
 Ачії дрѣтѣла жѣтѣтате,
 Пентрѣ къ въз де департе
 Мортѣнтѣла лѣі Біанор:
 Ънде фрѣнзаре ѣкате
 Адѣнѣ пѣлгарі'н снопі, —
 Ачії се кѣнтѣт фрѣтосе:
 Пѣтем ажѣце 'н четате;
 Пѣне тіеіі, Меріс, жос.
 Саѣ дѣкѣтѣва, ка ла поанте
 Се нъ плоіе, темет есте,
 Се пѣшіт дѣчет кѣнтѣнд,
 Дрѣтѣла нъ не остепеште.
 Ші ка се пѣтем тергѣнд,
 Ка се пѣтем а кѣнта,
 Де-ачеа сарчінѣ че порді,
 Бѣкѣрос те'оіѣ зѣшѣра.
- M. Дѣчетеаз' акѣта, прѣпѣ,
 Ші се фачет че не-анасѣ.
 Віерсѣрі ном кѣнта маі віне,
 Кѣнд ва вені ел акасѣ.

E C L O G A X.
 Sean Gallu.

- Аретѣса, фѣ се поѣѣ
 Пѣцінтеле персъреле
 А кѣнта лѣі Галѣ ал тіеѣ:
 Дѣс' аша де фрѣтѣштеле,
 Кѣт се вреа се ле чегеаскѣ
 Ші Лікоріс сѣтѣпа тѣ;
 Віерсѣрі трѣвѣе кѣнтате,
 Ші чіне лѣі п'ар кѣнта?
 Дѣі пофтеск, ка але сале,
 Кѣнд тѣ веі пѣтїі пре таре,
 Доріс се н' амѣстече
 Ънделе челе атаре,
 Пънѣ вѣрѣоаселе капре,

Пльнъ паск еле тохор,
 Се дичен ю а кжнта,
 Галле, деспреал твз амор.
 Нв кжнтъм чої дн пвстїїв;
 Ne рвсївnde dїn decїme
 Орі че фог нї орі че плон,
 Орі че кжнтъм деспре тїне.
 Мвсе, vnde в'ацї асквнс,
 Дн че мвте, дн че лок,
 Кжнд Гал кз тотъл ардеа
 Де ал аморълвї фок?
 Пентръ кз нечї дн Парнас,
 Нечї дн Пїнд а рьмжне
 В'а фогт лъаръ кз пвтїюдъ,
 Нечї ла алтъ фьнтжнеа.
 Тоате л'ав пжнс пре ачела
 (Кжнд зъчеа свїт стжнкъ грев.)
 Фрвнзе, дафїнї, врази нї пїерї
 Dїn Менал нї dїn Лїчев)
 Ставї оїле жїреуър,
 Шї де пої нечї кз гжндеск;
 Аївї нї тз грїже де ої,
 О поетъ дїндереск.
 Сосїг'а нї пжкжрарїл,
 Шї пжсторїї аз сосїг,
 Бмед де гїнде де їарв
 Шї Меналка а венїг.
 Тотї дїнтреавъ: чеї ачаста?
 Де вnde-атжта амор?
 Галле, че те невжвенгї?
 Зїче-Аполо, нї че дор?
 Евт' ачееа че їзвевнї,
 Пентръ каре аї перїг,
 Прїн зїнадъ нї прїн олето
 Двнъ алгъл а фзїг.
 Дїсвнї Сїлван днъл вїне
 Дїкоронат кз кжнвнъ,
 Кз кжнвнъ деуре кжнтї,
 Вердї нї крїнї пвртжнд дн тжнъ
 Двн' ачееа, кжл вжзкїв.
 Шї Пан дїсвнї а венїг
 Дн фадъ кз дїнавор
 Шї ног рошя зжгръвїг.
 Дїчетеазъ, кз аморъл
 Де ачестеа нечї пасъ;
 Нечї алвїна де темїсъ,
 Нечї вжтїнїл де пазоае гравъ,
 Нече канреле де фрвнлъ;
 Нечї Аморъл нї деплїн
 Нечї одатъ елтърат

De лакрїтї нї де есспїн.
 Евръ лзї: дїгр' ачешї мжнї,
 Зїче-ачела дїнтрїсат,
 Деспре-ачестеа, Аркаденї,
 Ведї кжнта пелїчетат;
 Нямаї ашл днвнъ морте
 Odїхнїдї пжтем фї пої.
 Деакъ деспре-аморъл постръ
 Вор кжнга' поасгре чїмпної.
 Ах! ера кз мжлт маї вїне,
 Де ерат кз вої пжсторїв,
 Се пжзеск тжрмеле востре,
 Саз ла вїе вїгїторїв.
 Орі каре-атжпчеа їзвевт,
 Фїе Фїлїс, фї Амїнта, —
 Шї деакъ пегръл Амїнга
 Ка се фїе се тжтїнїла;
 Нв сжнт нї пжреле пегре,
 Нвс пегре нї' афїнеле?
 Шї тотжнї кз вжкжрїе
 Ле вжлг конїлеле?
 Шї ачест амор ал мїев
 Орі каре ера се фїе,
 С'ар фї кжлат лжнгъ тїне
 Дїнтре сълчї, вїдъ де вїе.
 Фїлїс кжнвнїмї фъчеа
 Dїn чел' маї фрвтоасе фої,
 Евр Амїнт' ар фї кжнтат
 Dїn гжръ нї dїn чїмпної.
 Ржл рече есге-аїчеа,
 Ржт тоале нї пжлїдїе:
 Аїчї кз тїне, Лїкорї,
 Амї вїеуї'ї вевїе.
 Евр' акжта дїнтре арте,
 Дїнтре арте нї отор,
 Дн погрївнъ кз алевнл
 Мъ дїне крвдкя амор.
 Тз де парпїе де парте
 Н'аї алт (лок) сїре десфьтат
 Де кжт неаза де пре мжнте,
 Де кжт Ревнл дїгїеят.
 Дїдї пофреск ка нече фрїгъл,
 — Ешїтї сїнгжръ фъръ пої, —
 Нече гїаца ка седї стрїче
 Пжлїзделе челе пої.
 Двчетоїз нї пжсторенїте-а
 Челеа версжрї поїз кжнга,
 Че кжнга Евжорїон,
 Шї поїз дїнола флжера.
 Гата сжнт ес дн пждъре,

Гата сѣит дѣ прѣпѣстѣ,
 Гата сѣит а пѣтѣи,
 Шѣ Аморѣа мѣз аа скрѣ
 Дѣ арборѣ тѣнерѣ;
 Штѣз, ачештѣа креште вор
 Шѣ аша ш' асешенѣа
 Шѣ тѣи креште-аа мѣз Амор.
 Пѣл' атѣнчѣа дѣтре Мѣсе
 Шѣ 'отре Nѣмѣ-амешенат
 Воѣз се черк ез дѣ Мѣнал
 Порчѣ сѣлѣатѣчѣ спре вѣпат.
 Нече фрѣгѣа на пѣтѣ,
 Ва пѣтѣ се шѣ опреасѣтѣ,
 Ка кѣ кѣднѣ се нѣ 'нѣкѣнѣар
 Пѣдѣреа чѣа фѣчорѣасѣтѣ.
 Мѣ се парѣ, кѣ тѣ вѣзѣ
 Прѣн пѣдѣрѣ нѣ прѣн ѣсвоарѣ
 Прѣсте пѣетрѣ кѣт тѣ дѣк,
 Кѣт сѣдѣте дѣн Арк своарѣ.
 Поате прѣн ачѣсѣа афѣл
 А шѣа воалѣ лѣкѣрѣ,
 Шѣ кѣ ачѣсѣа зѣз се поате
 Дѣшѣлѣдѣ прѣн пѣтѣмѣрѣ.
 Авѣта пѣчѣ Nѣмѣелѣ,
 Нече кѣ фѣлѣрадѣтѣ пѣлѣ,
 Nѣмѣл' нѣ тѣ десѣлѣтеазѣ:
 Рѣтѣлѣдѣ пѣдѣрѣ дѣ пѣчѣ!
 Прѣ ачѣсѣа аа мѣтѣа
 Nѣлѣ пѣказѣа мѣз дѣ старѣ,
 Дѣашѣ вѣ зѣнда Еврѣлѣлѣ,
 Кѣнд е ѣарѣа чѣа маѣ тарѣ,
 Дѣашѣ рѣвѣа чѣа маѣ кѣшнѣлѣт
 Сѣтонѣлѣ дѣлѣдѣтѣ,
 Тоате ачѣсѣа пѣтѣмѣрѣ
 Nѣаз ла Амор пѣчѣ зѣ прѣдѣ.
 Чѣ маѣ мѣлѣт де ашѣ рѣвѣа,
 (Шѣ тѣрѣа де мѣашѣ пѣзѣ)
 Сѣлѣт чѣа маѣ фѣерѣлѣнтѣ клѣмѣ
 (Таот нѣмѣл' нѣар фѣлолѣсѣ).
 Аморѣа тоате сѣлѣзѣ,
 Шѣ прѣ мѣне тѣа сѣлѣзѣ;
 Чѣаш кѣлѣтат пѣлѣ арѣш,
 Фѣе, Мѣсе, де ажѣлѣ;
 Чѣ ам кѣлѣтат, нѣл' ам фѣлѣт
 Дѣн рѣлѣт' асѣ корѣлѣцѣ,
 Вѣдѣлѣ кѣлѣтѣ лѣлѣ Галѣ маѣ шѣлѣтѣ,

Авѣлѣ драгѣстѣ 'нѣкредѣлѣцѣ
 Дѣн тог часѣа пѣнтрѣ шѣне,
 Дѣн тог часѣа аша креште,
 Прѣкѣт креште пѣлѣтѣлѣа, кѣнд
 Прѣмѣвѣара се ѣвеште.
 (Дѣчѣ сѣлѣлѣдѣ авѣт дѣн зѣмѣрѣ,
 Грѣа е зѣмѣра дѣн пѣдѣрѣ,
 Зѣмѣраѣ грѣа ла кѣлѣтѣрѣдѣ.
 Стрѣкѣ ла сѣменѣтѣрѣ.
 Еврѣ воѣ кѣпрѣлѣе грѣсе
 Сѣтѣрѣатѣ влѣдѣ а касѣ;
 Кѣ лѣчѣафѣрѣла де сѣарѣ
 Еврѣкѣ вѣне се рѣсарѣ).

Ногѣ. Шѣ елѣога ачѣасѣтѣ де прѣ зрѣтѣ лѣнѣсѣ-
 рѣлѣ сѣаз пѣлѣлѣт дѣнтрѣпарѣнтѣзѣ прѣн Евѣторѣлѣз Д.

БИБЛИОГРАФИЕ.

Elemente de istoria și geografăa veche de D.
 Profesorul I. Răscă și Blăniș, în opt cărți из
 dăruite de 17 volume în octav, pe cărți veșnice
 се афѣл ешѣтѣ де сѣлѣтѣ тѣнарѣлѣ шѣ се пѣте авѣ
 кѣ 1 ф. 12 т. к.; ла 10 есѣтпларѣ 1 се дѣ гратѣсѣ
 де D. авѣкторѣ.

Mai ești la lămâie o cărțișică de specialitate
 чѣа маѣ прѣтѣлѣсѣ азѣ; дѣн секолѣлѣз, дѣн карѣ
 кѣлѣлѣтѣлѣа чѣвѣлѣсѣлѣчѣлѣе асѣрѣлѣнтѣ зрѣкѣлѣ чѣлорѣ
 маѣ ѣпѣлѣлѣдѣ, ера прѣа де дорѣтѣ ка рѣшѣлѣлѣа
 сѣлѣтѣлѣ ѣа де оглѣндѣ Нѣргѣрѣа кѣ дѣчѣлѣцѣ дѣ
 тогѣ черкѣлѣа кѣнверсѣлѣлѣнѣе лѣлѣ. D. Канѣлѣкѣ е дѣ-
 рѣкторѣ дѣнпѣасѣлѣлѣа ѣнѣ. шѣ Прѣфѣкѣтѣ алѣ тѣпогрѣ-
 фѣлѣ дѣчѣсѣанѣ Tѣмѣотѣз Цѣнарѣ сѣлѣсе де сѣлѣтѣ
 тѣнарѣлѣ о кѣрѣтѣчѣкѣ де сѣлѣлѣа ачѣсѣа сѣлѣтѣ тѣлѣ.
 Нѣргѣрѣа де рѣлѣ кѣлѣлѣлѣдѣлѣ дѣнтрѣ ошѣнѣ. Прѣ-
 лѣлѣз алѣ вѣшѣлѣ пѣлѣлѣка дѣлѣ дѣнтрѣтѣшѣрѣ. D.
 Трѣдѣкѣторѣлѣ се фѣчѣ агѣнтѣ кѣ едѣлѣлѣнѣа ачѣсѣторѣ
 вѣошѣрѣлѣе ва трѣлѣлѣ се фѣе де маѣ мѣлѣтѣ мѣлѣ.